

عنوان مقاله:

جایگاه قضاوت زنان در فقه شیعه و حقوق ایران

محل انتشار:

پژوهشنامه زنان، دوره 7، شماره 16 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

طوبی شاکری گلیپایگانی - دانشگاه تربیت مدرس

الهام وحیدی وحیدی - دانشگاه تربیت مدرس

نسیم السادات محبوبی شریعت پناهی - دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

در ادوار فقهی گوناگون برای شخصی که قصد احراز منصب قضاوت دارد تقریباً شرایط مشترکی ذکر شده است، اما درباره شرط ذکورت نظرهای متفاوتی بیان شده است. برخی از فقها ذکورت را از جمله شرایط لازم برای قاضی ذکر کرده اند. در این مقاله به بررسی نظرهای فقهای اسلام از دوران غیبت صغری تا دوران معاصر و قضاوت زنان در حقوق ایران قبل و بعد از انقلاب پرداخته شده است. نتایج حاصل از مطالعات نشان می دهد که شرط ذکورت تا قبل از شیخ طوسی (از فقهای دوره اول فقه امامیه) جزو شرایط قاضی نبوده و ایشان در خلاف، خود آغازکننده این مناقشات بوده است. در دوره اول فقه هیچ شرطی از ذکورت نبوده است، اما در دوره دوم و سوم رفته رفته بر میزان افرادی که ذکورت را از جمله شرایط قاضی ذکر کرده اند افزوده می شود و در دوره چهارم نظرهای متفاوت تری از دوران قبل می بینیم. از منظر حقوقی تا قبل از انقلاب شرط ذکورت برای قاضی ذکر نشده است، اما پس از انقلاب در سال ۱۳۶۱ این شرط به شروط قاضی اضافه شد؛ در حالی که از شرط اجتهاد عدول شد

کلمات کلیدی:

قضاوت، قضاوت زنان، ذکورت، شرایط قاضی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1361964>

